

Ο Ν Ο Υ Μ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λόγος ενώνεται ήμας
δείξω πώς δι' φοβάται την
αλήθεια—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φυ-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤ * ΘΟΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 30 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ 1908 * ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2 * ΑΡΙΘΜΟΣ 320

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Οι πολιτικοί κριτικοί των θεών.
- Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ. Λόγος επί επιλόγου—Ο φιλόλογος.
- ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ. Νομισματικά στοιχεία.
- Γ. Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Γενική Εργασία και το Εργαστήριο (συνέχεια).
- Γ. ΑΒΑΖΟΣ. Στον Κάθε (τέλος).
- Κ. Από τον Έξω κόσμο—Π. Τέχνη και η Έπιπέδη.
- ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Βάση-Λάκης.
- ΠΑΡΑΓΡΑΦΙΚΑ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΛΟΓΟΙ ΚΓ' ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ο ΦΑΞΙΛΑΤΑΣ

Τὸ παραμῦθι τοῦ εἶπε τὸ μικρὸ τ' ἀγόρι στὴ μικροῦλα φίλη του ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παραμῦθια τὰ σκεπτικώδη. Ὅμως γιὰ τὰ παιδάκια φάνταζε παράξενο, γιομάτο πόθους καὶ τρομάρες, καθὼς φαντάζονταν τὰ παραμῦθια στὰ παιδιὰ.

Ὁ μικρὸς, ὀχτὼ χρονῶν παλιμαράκι ξεπεταχτὸ, εἶχε ἀκούσῃ τὸ παραμῦθι ἀπ' τὴ γοιὰ παραμυθιοῦ γιὰ τὸν πατέρα μ' ἄλλα πολλά. Κ' ἡ παραμυθιοῦ τοῦ ἄφησε χρόνους, καὶ τοῦ ἄφησε τῶν παραμυθιοῦν της τὴν κληρονομιά. Ποθητὴ καὶ πολυτίμητη στοῦ μικροῦ γονοῦ της τὴ φαντασία.

Καὶ τώρα ἦθε αὐτὸς ἀκροατὴ νὰ δείξῃ τὴ σοφία του. Ἦθε καὶ θαυμαστὴ. Κ' ἦταν ἡ γειτονοπούλα ἢ συνομήλικη, τῶν παιγνιδιῶν του ἢ μπιστευμένη συντροφιά.

Γονατιστὴ, χωρὶς πνοὴ τὸν ἀκροάστηκε ἡ μικρὴ. Κι' αὐτὸς περήφανος, ἀντρεϊμένος, εἶπε τὸ παραμῦθι του σὰ νῆλεγε ἱστορία ἀληθινή. Τέλος, κ' ἐκείνη ποῦ τὸ προτάκουγε, καὶ τοῦτος ποῦ μ' ἐπίσημη φωνὴ τὸ ξεφωνοῦσε, μένανε σιωπηλοὶ καὶ κοιτάζονταν μὲ μάτια ποῦ μεγάλωσαν κ' εἶχαν ἀλλάξῃ, μ' ἕναν τρόπο, τὴ θωροῖα τους. Δημόνησαν καὶ τὰ παιγνιδία κι' ὅλα τους.

Ἄξαφνα ὁ μικρὸς ἔσκυψε καὶ πῆρε τὸ σπαδάκι του τὸ φρένικο, ποῦ εἶχε παρατήρησιν ἀπὸ τὸ παραμῦθι παίζοντα. Ἀμίλητος, τὸ ζώστικε μ' ὄρμη. Ἐπειτα φέρεσε τὴν περικεφαλαία τὴν ἀστραφτερῆ ἀπὸ τ' ἀσημόχαρτά της Ἀκόμα δὲ μιλοῦσε, κ' ἔδειχνε σκοπὸ μεγάλο στὴν ἀπόφασί του.

— Τι δὲ κάμης; δευκαοκτώ τὸνὲ φάτῃς ἢ μικροῦλα.

— Θὰ φέρω... δὲ κάμω πολὺ μακρὰ! Θὰ κάω στὴ γῆρα τοῦ δράκου τοῦ βασιλιᾶ!

— Ναι, ἀλλὰ δὲ βροῖ σὺ δρόμο σου ἕνα τρανὸ ποτάμι...

— Θὰ τὸ σκίσω μὲ τὸ σπαθί μου καὶ δὲ τὸ περάσω!

— Θὰ βροῖς ἕνα μεγάλο δάσος ἔπειτα, μεγάλο!...

— Θὰ κάμω ὅλα τὰ δέντρα καὶ τ' ἀγκάθια του καὶ δὲ περάσω!

— Θὰ βροῖς κ' ἕνα βουνὸ θεώρατο...

— Θὰ τὸ τρυπήσω... μὲ μιὰ χτυπιὰ δὲ κάμω δρόμο καὶ δὲ βροῖ!

— Ἐπειτα, ποῦ δὲ φτάσης;

— Στὸ παλάτι τοῦ δράκου τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὰ χρυσὰ καὶ τὰ διαμάντια...

Ἡ μικρὴ τώρα θαυμάσθηκε. Μὲ μάτια ποῦ σπιδροβολοῦσαν κινεῖται τὸ φίλο της. Τὸν εἶδε σὰ θεὸ προσεῖα της. Χρεμάστηκε ἀπὸ τὸ λαμὸ του, κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὸ δικό του, κ' εἶπε:

— Ὅχι! θάρῃ κ' ἐγὼ μαζί σου! Μὴ μ' ἀφήσης μοναχὴ! Πᾶρε με κ' ἐμένα συντροφιά σου! Θέλω κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ τὸ παλάτι τοῦ δράκου τοῦ βασιλιᾶ!

Ὁ φίλος γέμισε καὶ τὴν εἶδε προσιατευτικά.

— Καλὰ, εἶπε, δὲ σὲ πάρω. Ἐλα κ' ἐὼν μαζί μου.

— Τι δὲ κάμουμε ἔπειτα, ἅμα φτάσουμε;

— Θὰ μποῦμε καὶ δὲ σκοτώσουμε τὸ δράκο τὸ βασιλιᾶ.

— Ἐπειτα;

— Θὰ λευτερώσουμε τὴν Πεντάμορφη, ποῦ τὴν ἔχει σκλαβωμένη.

— Καὶ τί δὲ τὴν κάμουμε, ἅμα τὴ λευτερώσουμε;

— Θὰ τὴν πάρω γὼ γυναῖκα μου, τελίωσε ὁ μικρὸς.

Κ' ἔβλεπε περήφανος τὴ φίλη του.

— Ὅχι, δὲ θέλω νὰ τὴ λευτερώσουμε! Θὰ τὴν ἀφήσουμε κ' ἐκείνη σκλαβωμένη!

Ἐκλαίγε ἡ μικροῦλα καὶ θύμωνε μαζί.

Ὁ σύντροφός της τὰ εἶχε χάσῃ. Δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Καλὰ, καλὰ, μὴν κλαῖς. Σὲ γέλασα. Δὲ δὲ τὴ λευτερώσουμε. Θὰ τὴν ἀφήσουμε κ' ἐκείνη σκλαβωμένη.

— Ναι, εἶπ' ἐκείνη. Κι' ἄφινε τὰ δάκρυά της νὰ λάμπουν.

Ἐπειτα εἶπε πάλι, ἀφοῦ ξεθάρρεψε:

— Δοιπὸν, ἀφοῦ δὲ δὲ τὴ λευτερώσουμε, γιατί νὰ σκοτώσουμε τὸ βασιλιᾶ...

— Ναι, ἀλήθεια. Δὲ δὲ τὸν σκοτώσουμε.

— Καὶ δὲ δὲ περάσουμε τὸ βουνὸ καὶ τὸ ποτάμι...

— Ὅχι.

— Καὶ δὲ μένουμε δὲ μαζί κ' οἱ δύο μας...

— Ναι!

Ἡ μικροῦλα χέστικε τὰ χέρια καὶ ξεφύρνησε. Καὶ χέστικε καὶ τὸ πῆρε τὸ σπαθί τοῦ φίλου της χωρὶς ἀντίσταση.

Ὁ μικρὸς ὁ φαρλαῖος εἶχε παραδώσῃ μαζί μὲ τ' ἄρματα καὶ τὰ ὄνειρά του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Εἶμαι παλαιὸς ἀναγνώστης τοῦ «Νουμά». Κατὸν καμαρώνω, διότι δὲν κρῖνει κανένα ἀπὸ τὰ ἰθνηκὰ ἢ κοινωνικὰ ζητήματα, χωρὶς νὰ τὸ ἐξετάσῃ ἀπὸ τὴν ὀρθὴν ὄψιν του, χωρὶς νὰ μᾶς πῇ τσεκουράτα τὴν ἀμερόληπτη γνώμη του. Περιεῖνω λοιπὸν νάκουσῃ τί ἰδέα ἔχει γιὰ τὸ περίφημο νομισματικὸ ζήτημα, ποῦ ἔχει καταστήσει Καλλιμάχου Ζαχαρίας στὸ τόπο μας καθὲ Σταυροῦ φουντάνει, καὶ ξεθυμαίνει κατὰ τὰ φῶτα. «Τοῦ Σταυροῦ κ' εἶπε, τοῦ Σταυροῦ κ' ἔλεγε»—ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ναυτικοὶ μας, δταν ἐδούλευν μὲ τὰ ἱστιόφρα. Τώρα, ποῦ δουλεύουν μὲ τὸν ἀτμὸ, καὶ δὲν ἔχουν πολλὴν ἀνάγκη νὰ δένουν τὸν χειμῶνα, μποροῦμε νὰ τοὺς πάρουμε τὴν παροιμία τους καὶ νὰν τὴ μεταφέρουμε στὴ δημοσιογραφία. «Τοῦ Σταυροῦ ἄρχισε»... νομισματικὰ ἄρθρα, γιὰ τὴν ἐκείνη τὴν κίνηση τῶν ἐσοδείων ἀδειάζουν ἀπὸ διαθήσιμα χρήματα τὰ ταμεία τῶν Τραπεζῶν—καὶ τοῦ Σταυροῦ πάψε ταν, γιὰ τὴν κατὰ τὸ Γενάρη λύνονται τὰ κομποδίσματα τῶν ἐπαρχιωτῶν καὶ τὸ χρέος ξαναχρηρίζει στὴν πρωτεύουσα. Καθε τέτοια ἐποχὴ, ὅλοι, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, παλαιοὶ καὶ νέοι, ὅσοι κανεὶν τὸν οικονομολόγο, ἔχουν πέρασῃ ἐδῶ, καὶ λένε τὸ μακρὸ τους καὶ τὸ κοντὸ τους. Δὲ μποροῦσε ταχὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ποῦ ἔχουμε, μὲ τὰ καινούργια φῶτα τῆς ἐπιστήμης, μελετήσῃ τὰ οικονομολογικὰ, νὰ μᾶς φωτίσῃ σ' αὐτὸ τὸ περίφημο νομισματικὸ μας ζήτημα;

Εἶμαι κ' ἐγὼ κάπως πρακτικὸς οικονομολόγος. Κ' ἔχω τὴν ἀστείαν συνήθειαν νὰ διαβάζω ὄχι μόνον οἰκονομολογικὰ ἄρθρα, ἀλλὰ καὶ κατὰ νούμερα ποῦ δημοσιεύουν τακτικώτατα οἱ ἐφημερίδες, ἀν καὶ μετρημένοι εἶναι οἱ πελάτες τους ποῦ τὰ διαβάζουν. Τὰ νούμερα αὐτὰ εἶναι αἱ συνοπτικαὶ καταστάσεις καὶ οἱ ἰσολογισμοὶ τῶν Τραπεζῶν. Γιὰ νὰ

καταλαβαίνω αὐτὰ τὰ νοῦμερα, θὰ πῆ πὼς κἀτι νοιώθω ἀπὸ τραπεζικά, καὶ ἐπειδὴ ἔχουνε πολλὴ σχέση μ' ἐκεῖνα, ἀπὸ νομισματικά. Δὲν περιορίζομαι ὁμως στὰ δικά μας, κυττάζω καὶ τὰ ξένα. Κ' ἔτσι μορφῶνω μιά τραπεζικὴ κριτικὴ—γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἐνα εἶδος συγκριτικῆς κριτικῆς—ὅπως θάλεγε ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς.

Οἱ κύκλοι ἔμωσ τῆς τραπεζικῆς κριτικῆς μου πῆγαν νὰ θολωθοῦν, τώρα τελευταῖα, μὲ τὰ ὑπερσοφα νομισματικὰ ἀρθρογραφήματα. Ἡ στενὴ νομισματικὴ κυκλοφορία μας ἔγεινε ἀφορμὴ νάνοιχτοῦνε οἱ οἰκονομολόγοι μας στὰ βαθυὰ νερά, καὶ ἄλλος νὰ γυρεύη δάνειο, ἀπὸ 80 τόσα ἑκατομμύρια, «πρὸς ἔξριν τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας τοῦ χαρτονομίσματος» ἄλλος νὰ μᾶς πῆ ὅτι, τώρα πού ἐκόν τεψαν δραχμὴ καὶ φράγκο νὰ ἔρθουν ἴσα ἴσα, ἔπρεπε ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα νὰ τὸ κατεβάσῃ μέχρι τοῦ ἀρτίου καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ ἐκεῖ τρίτος ὅτι φταίει ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα πού δὲν κυκλοφορεῖ ἀρκετὸ χρῆμα, γιὰτὶ ἔχει σκλαθωμένα κοντὰ 60 ἑκατομμύρια σὲ δημολογίεσ Ἐθνικῶν Δανείων, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὰ κάμῃ λιανὰ καὶ νὰ δανείζῃ στὸ ἐμπόριο· τέταρτος ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κάμῃ ἀδάνεια ἐπὶ ὑποθήκῃ κτημάτων καὶ νὰ σκλαθῶνῃ ἔτσι ἄλλα 72 ἑκατομμύρια, μὲ τὰ ὅποια θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ προεξοφλήσεις· πέμπτος ὅτι δὲν ὑπάρχει χαρτονομίσμα στὴν ἀγορὰ, γιὰτὶ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δὲν κόβει· ἄλλος ὅτι δὲν ὑπάρχει χρυσός, γιὰτὶ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τὸν ἀγοράζει (γιὰ νὰ πληρῶνῃ τὰ τοκομερίδια τῶν ἐξωτερικῶν Δανείων τοῦ Κράτους), καὶ ἄλλος ὅτι πρέπει νὰ γείνῃ ἄλλη μιά Τράπεζα, Κτηματικὴ αὐτὴ, καὶ νὰ μείνῃ ἡ Ἐθνικὴ ἐκδοτικὴ μονάχα. δηλαδὴ νὰ κόβῃ χαρτονομίσμα, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸ δανείζῃ. Αὐτὸ μάλιστα εἶτανε κἀπως ἡ ἰδέα τοῦ Γαλλοῦ οἰκονομολόγου Μπω ρεγκάρ, πού θέλησε κ' αὐτὸς νὰ πῆ τὸ γιγτροσόφι του.

Τέλος πάντων, ἐνῶ τὸ θέμα πού συζητοῦσαν ὅλοι εἶταν ἂν ἔχομε ἢ ἔχῃ ἀρκετὴ γιὰ τὸν τόπο μας νομισματικὴ κυκλοφορία καὶ ὅλοι συμφωνοῦσαν πὼς δὲν ἔχομε ἀρκετὴ, γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο—βριθὴκε τρόπος νὰ ρίξουν οἱ περισσότεροὶ τὰ βίλη τους στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα καὶ νὰ πελαγώσουν τὴ συζήτησιν, ἀφήνοντας νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν πολιτεύεται ὅπως ἔπρεπε στὰ νομισματικά καὶ ὅτι, ἂν αὐτὴ ἤθελε, θὰ εἶτανε λυμένο καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Δὲ βλέπω γιὰ ποῖο λόγο ἡ τόση καταφορά. Ἄν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα στὰ νομισματικά, ὅπως καὶ σὲ καθε ἄλλον κλάδο τῶν ἐργασιῶν τῆς, ἔχει διαπράξει καμμιά παρανομία ἢ καταστρατήγησιν τοῦ καταστατικοῦ τῆς καὶ τῶν σχετικῶν Νόμων καὶ Διαταγμάτων, ὑπάρχουν βασιλικοὶ ἐπιτρόποι διὰ νὰ ἐφορευοῦν, ὑπάρχουν ἀξιολογητικαὶ ἐπιτροπαὶ διὰ νὰ ἐξελέγγουν, ὑπάρχουν ἐπὶ τέλους οἱ μέτοχοί τῆς νὰ ποῦνε στὸ Διοικητὴ καὶ τὸ Γενικὸ τῆς Συμβούλιο: αὐτοὶ, δὲ διαχειρίζεστε μὲ τιμιότητα καὶ εὐσυνειδησία τὰ χρήματά μας, φέρτε τοὺς λογαριασμοὺς καὶ κοπιᾶστε κατ' ἐστὴν Εἰσαγγελία νὰ δώσετε λόγο γι' αὐτὴ καὶ γι' αὐτὴ τὴν παρανομία πού ἔχετε καμωμένην. Ὑπάρχει καὶ παραπάνω ἀπ' ὅλους τὸ Κράτος γιὰ νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὰ προνόμια, ἂν ἡ Τράπεζα κάμῃ κακὴ χρησιμοποίησιν αὐτῶν τῶν προνομίων.

Γιὰτὶ πρέπει, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ μὴν ξεχνοῦμε ὅτι ἡ Ἐθνικὴ μας Τράπεζα εἶναι ἀπλοῦστατα μιά μετοχικὴ εἰσαγγελία μὲ ἰδιωτικά κεφάλαια, καὶ ὄχι μὲ δημοσία κεφάλαια (ὅπως λόγου χάριν εἶναι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Βουλγαρίας). Ἐκεῖνοι λοιπὸν πού τὴ διοικοῦν πρέπει, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ ὕλικα συμφέροντα τῶν μετόχων, δηλαδὴ πὼς νὰ τοὺς μοιράζον περισσότερα κέρδη. Πάντα, ἐννοεῖται, νόμιμα κέρδη. Τράπεζα λοιπὸν πού μοιράζει τὸ χρόνο 20 τοῖς ἑκατὸν κέρδη στὸ μετοχικὸ τῆς κεφάλαιο, ξεπερνώντας κ' αὐτὴ τὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας πού μελὶς φτάνει σὲ 18, θὰ πῆ πὼς φροντίζει καὶ παραφροντίζει μάλιστα γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν μετόχων τῆς καὶ ἀπὸ ποῦ βγαίνουν αὐτὰ τὰ κέρδη, τὸ δείχνουν οἱ ἀναλυτικώτατοι ἀπολογισμοὶ τῆς πού δημοσιεύονται καθε χρόνο. Φυσικὰ οἱ μέτοχοί τῆς εἶναι κατευχαριστημένοι μὲ αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα, καὶ θὰ εἶναι ἀκόμα περισσότερο αἰετοί, ἂν τὸ μέρημά τους γείνῃ παχύτερο.

Ἄλλο τὸ ζήτημα τώρα, ἂν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἐνῶ φροντίζει γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν μετόχων τῆς, φροντίζει καὶ γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους, δείχνοντας μάλιστα ἀξίεπαιπὴ πρωτοβουλία σὲ μερικὲς τῆς ἐνέργειες, ὅπου εἶταν ἀνακατωμένα καὶ δημόσια συμφέροντα. Κι' ἀκόμα παραπάνω εἶναι ἄλλο τὸ ζήτημα, ἂν ἡ πολιτικὴ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἶτανε πραγματικῶς ἐθνικὴ καὶ ὄχι ἀπλῶς κερδοσκοπικὴ. Σκοπὸς καθε ἰδιωτικῆς ἐργασίας εἶναι, κατ' ὄψιν, πάντα τὸ κέρδος. Δὲν πιστεύω ὁμως νὰ ἐπήγαινε γιὰ κέρδος ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ὅταν

ἔσωζε τὴ Διάρκεια τῆς Κορίνθου ἀπὸ τὴν ξενικὴ κυριότητα καὶ ὅταν ἐσχεδιάζε καὶ κατάρθωνε νὰ ξετελειώσῃ τὸ νομισματικὸ συνδυασμὸ πού θὰ μᾶς φέρῃ ἀσημένια δίφραγκα καὶ μονόφραγκα καὶ θὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς χαρτένιους λιμοκοντόρους, —γιὰ νὰναφέρω μόνο δυὸ ἀπὸ τὰ τελευταῖα τῆς, πραγματικῶς ἰθνηκά, τραπεζικά τῆς κατορθώματα. Ἄλλ' οὔτε πάλι συμφωνῶ μὲ τὸν ἕμαιο κόσμον, πού νομίζει ὅτι ἡ Ἀναγκαστικὴ Κυκλοφορία εἶτανε ἀεινὸν τραῦμα κατὰ τῆς Ἐθνικῆς. Δὲν πῆρε τὸ Κράτος ἀπὸ τὰ ταμεῖα τῆς τὸ χρυσάφι μὲ τὸ δάνειο τῆς Ἀναγκαστικῆς· τὰ πῆρε ἀπὸ τὴν τόσην ἔμεινα, ἴσηνα, τάλλουνοῦ, δλου τοῦ κοσμητικῆ· ἡ Τράπεζα εἶτανε ἀπλὸς μεσίτης· ἔχει κερδίσει μάλιστα καὶ κερδίζει ἀκόμα ἔχῃ ὀλίγα ἀπὸ κείνη τὴ μεσιτεία τῆς: καθαρὸ μισὸ περίπου ἑκατομμύριο τὸ χρόνο ἔχει ἀφέλεια ἀπὸ τὴν Ἀναγκαστικὴ. Ἐχει μάλιστα, ἐκτὸς τούτου, ἐξαγορασμένο (ἀπὸ τὰ 1892 ἕως τὰ 1917) καὶ τὸ μερίδιον πού θάπαιρνε τὸ Κράτος ἀπὸ τὴν κυκλοφορία τῶν τραπεζογραμματίων τῆς. Καὶ, νὰ μὴν τὸ ξεχνοῦμε, τὸ Κράτος ἀπὸ τὰ καθαρὰ κέρδη τῆς παίρνει ἀσημαντὸ μερίδιον· ἢ, μάλλον, δὲν παίρνει μερίδιον, ἀλλὰ εἰς μικρὸ φόρο 3 οἰο, τὸ χαρτόσημο καὶ τὸ φόρο ἐπιτηδεύματος.

Ἐδῶ χρειάζεται μιά συγκριτικὴ ἐξήγησιν μὲ νοῦμερα. Ἐχῶ μερικὰ πρόχειρα. Στὰ 1907, ἡ Ἐθνικὴ μας Τράπεζα ἔδωσε στοὺς μετόχους τῆς καθαρὰ μερίσματα δρ. 3,900,000, καὶ τὸ Κράτος πῆρε φόρους κατὰ δρ. 151,500 μονάχα. Στὰ 1905, ἡ Τράπεζα τῆς Ρουμανίας ἔδωσε στοὺς μετόχους τῆς φρ. 3,093,000 καὶ τὸ Κράτος πῆρε μερίδιον 659,000 καὶ φόρους 469,000, δηλαδὴ 1,128,000. Τὸν ἴδιον χρόνον, ἡ Τράπεζα τῆς Ἰαπωνίας ἔδωσε στοὺς μετόχους τῆς 31,500,000 πεσότες καὶ τὸ Κράτος 8,352,000· ἡ Τράπεζα τῆς Γερμανίας ἔδωσε στοὺς μετόχους τῆς 1,282,000 κρόνους καὶ τὸ Κράτος 552,000· ἡ Τράπεζα τῆς Νορβηγίας στοὺς μετόχους 1,240,000 κρόνους καὶ τὸ Κράτος 310,000· ἡ Ὀλλανδικὴ Τράπεζα στοὺς μετόχους 1,600,000 φιορίνια καὶ τὸ Κράτος 1,933,000· ἡ Ἐθνικὴ τοῦ Βελγίου στοὺς μετόχους 7,700,000 φράγκα καὶ τὸ Κράτος 6,611,000· ἡ Τράπεζα τῆς Ἰταλίας στοὺς μετόχους 5,400,000 καὶ τὸ Κράτος 3,125,000. Ἡ Ἀυτοκρατορικὴ τῆς Γερμανίας, στὰ 1906, ἔδωσε στοὺς μετόχους τῆς 14,803,000 μάρκα, καὶ τὸ Κράτος ἰπάνω ἀπὸ τὰ

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΒΟ*

— Κοίταξε κει, κύρ Γιαγκο! τώρα βγαίνει τὸ βαρκάκι ἀπ' τὸ λιμάνι. Ὅπως πάνε, σὲ τρεῖς ὥρες θὰ φτάσουνε!

— Ἄσ' τους νὰ κουρεύωνται! Παράξενο πρᾶμα, νὰ θένε ὅλοι τους νὰ μοῦ κάουνε τὸ μπαμπᾶ, τοῦτο θὰ κάνης κι ὄχι κείνο!

— Γιὰ τὸ καλὸ σ' μιλάνε, κύρ Γιαγκο μ'...

— Εἶμαι γὼ σὲ θέση νὰ ξέρω τὸ καλὸ μου!

— Νὰ κατεβῶμε τώρα, μὴν ἀργήσουμε!

— Γιὰ στάσου! Γὼ ἔλεγα, βρέ Μαρῖώ, πὼς θὰ φαινόταν τὸ Λουτράκι, μὰ βλέπω πὼς θὰ περάσουμε κι' ἄλλη ῥάχη.

— Τί λές, κύρ Γιαγκο μ'! Ἐχομε κι αὐτῆνα κι' ἄλλ' μιὰ!

— Πῶ πῶ! δυστυχία μας! Δὲ μοῦ τῶλεγεσ, χριστιανή!

* Ἡ ἀρχὴ τοῦ στόυ ἀριθ. 308.

— Ἄμ τί νὰ σ' πῶ, σάματις μ' ἀρώτησεσ!

Τῆλλο πλάγι τοῦ βουνοῦ, πὶὸ κοφτὸ καὶ πὶὸ δύσκολο στὸ κατέβασμα, ἔφερε σὲ μιά ρεματαριά ξερῆ, γεμάτη κοτρώνες, πού κατακυλοῦσαν τὸ χεῖμῶνα πὸ τὰ βουνα μὲ τὰ ρέματα. Κοίτουσαν κει στὰ βάθια ἡ ρεματαριά σκοτεινὴ κι' ἀγρία, δίχως δροσιάσ ρανίδα, δίχως πλατάνια γιὰ σκεπὴ καὶ δάφνες γιὰ στολίδι. Πέτρες κι' ἀγκάθια καὶ θυμάρια τῆ γειμίζανε καὶ πού καὶ πού τὴν ἤσκωναν στὶς ἄκρες κἀτι πευκάκια σουφρωμένα καὶ σὰ φοβισμένα, σὰν κάποιον φύσημα θανατικὸ νὰ πέρασ' ἀπὸ κείθε. Θὰ κάνανε μισὴ ὥρα κι' ἀπάνου νὰ κατεβῶνε στὴ ρεματαριά, μὲ χίλια βάσανα, τότε κατακυλώνοντας στὸν κατήφορο, μὲ κίντυνο νὰ γκρεμιστοῦνε, τότε κρεμασμένοι σὲ βράχια καὶ κλαριά, πού πονετικὰ δῶθε κείθε τοὺς ἀπλώνανε χέρι καὶ βοήθειαν. Ὁ Γιάννης φαινότανε σὰν κουρελλῆς, μὲ τὰ ρούχα του τὰ σκονισμένα, καὶ τῆσπρ του χερσῆκα, τὰ γυναικίστικα, ματώνανε, γεμάτα τζαγγουρίες ἀπ' τὰγκάθια. Εἶτανε μεσημέρι. Ζίστη φοβερὴ, πούσκιζε τὴν πέτρα, πούσκνε νὰ τρίξουν τὰ δέντρα καὶ νὰ στρίφογυρῶνε τὰ φύλλα, ξερὰ καὶ μαρμαμένα, σὰ νὰ στράγγισ' ἡ πυράδα καθε χυμὸ μέσα τους. Κάθε πηγὴ, καθε βουσοῦλα στὸ βουνο στέ

ρεψε. Ἐνας πεύκος φουντωτός, ξεπίτηδες, θαρρεῖς, στὴ ριζοβουνα φουτωμένος, ἤσκωνε ἀπαλὰ μιανῆς στερεμένης πηγῆς τὸ βράχιακι, σὰ νὰ πολεμοῦσε μὲ καρδιὰ τὸ λιοπῆρι πού τὸ κόωνε. Χάμου, κει πού-τρεχε τὸ νερὸ, στὸ νοτισμένο ἀκόμα κοκκινόχωμα, ξεφουτρώσανε μικρὰ μικρὰ λουλουδάκια κόκκινα, φτωχὰ καὶ γροπαλά, σὰ νὰ φοβοῦντανε νὰ ξεπεταχτοῦνε στὸ γενικὸ τῆς φύσης βλάπτωμα. Πάνου στοῦ πεύκου τὰ κλωνιά ὁ βασιλιάς τῆς ζίστης τραγοῦδῶσε τὴ δοξά του, ὁ ζέγονιστος τζιτζηκας! Κάτω κει στέν ἤσκιο τοῦ πεύκου σταθήκε ὁ Γιάννης ἀποσταμένος, σφουγγίζοντας τὸ καυτὸ ἰδρωτᾶρι πούλλουε τὴ φλογισμένη ὄψη του· βερυανά σαινε, τὰ μάτια του πετούσανε σπίθες κα: ταῦτιά του βουίζανε, σὰ νὰ παρᾶδονε σὲ θέρη, καὶ ξερῆ, κοκκαλιασμένη, κούλουσ' ἡ γλώσσα στο στόμα του...

— Δὲ βαστῶ πιὰ, Μαρῖώ! Βῆμα δὲν μπορῶ νὰ κάνω! Κάτω δὲ νὰ ξεποστᾶσουμε...

Πεταξε χέλου σακκί καὶ ἀπέλλο κι' ἀκούμπησε στὸ βράχιο νὰ ξεκουρασθῇ, κοιτάζοντας τὴ Μαρῖώ πού στήθηκε παρῆκει. Τῆς εἶχε πῆσει τὸ ματῶλι κ' οἱ σκαρῆς ἀλόξωνες πλεξίδες τῆς χυθῆκανε στὶς πλάτες ὡς κἀπ' ἀπὸ τὴ μέση ἔχ' τῶς

διπλά : 29,164,000. Τέλος η Τράπεζα της Γαλλίας, πέρασέ στή 1907, έδωκε στους μετόχους της 81,937,500 φράγκα και στή Κράτος μερίδιο 7,357,142. "Αν έρωτάτε και γιά τή Βουλγαρία, αύτή έπειδή η Έθνική της Τράπεζα είναι δημόσιο και άληθινά έθνικό έδρυμα, παίρνει έκ τών κερδών άπαντα - όπως συνήθιζε νά λήη ένας μακαρίτης δάσκαλος μου στή λογιστική.

Τά νούμερα αύτά, τά έδωκα γιά νά δείξω πόσο μικρή συμμετοχή έχει τό Κράτος στή κέρδη της Έθνικής. Δ: θά πη έμεις από έτι φταίει η Έθνική Τράπεζα και γιά αύτό. "Όσο φταίει πού δέν έχουμε αγωγή νόμισμα, άλλο τόσο φταίει άν είναι ύποχρεωμένη νά πληρώη λίγους φόρους "Αθήνα ότι άποζημιώνει τό Κράτος μέ τό παρα πάνω ή σφή και μετρημένα, αλλά και σέ ποσα πράγματα εύεργετική βοήθεια και έπικουρία της Διοικήσεως της. "Αν και, νά πούμε και του στραβού τό δικιο, όταν αύτή ή βοήθεια είναι τόσο πολύτιμη και άποτελεσματική και τόσο τήν άναγνωρίζη τό Κράτος, άσχετα κα προσκαλή στήν κρ σι μώτερη περιπετειά του, μετά τήν άτυχο πόλεμο τού 1897, αύτή τήν Τράπεζα άφού έδωκε παραδέχονται ένα νού και μία πρωτοβουλία έκεί μέ κ στή διεύθυνση του Υπουργείου των Οικονομικών, γιά νά ξεπελεύσει τή σκεψή και νά επιτύχη έλαφροτέρους όρους γιά τήν έκδοση "Έλεγχος των οικονομικών μας, σή νά μή έχουν και πολύ άδικο αύτοί πού περιμένουν διάφορα κα θερμπίελα των άρρωστωμένων νομισματικών μας από τήν Τράπεζα πάλι τήν Έθνική

Μπορεί νά τό κάμη και αύτή η Έθνική. "Αν θά τό κάμη έμεις, θά εύεργετή έμείς μέ τό σικυό του κέρδους, αλλά μέ βιβαιη ζήρην της—ζήρην των μετόχων της δηλαδή "Όσο εί εργαζέται και τόν ξέρουν τόν κανόνα : όσο άναμάλει τα νομισματικά, όσο περισσότερο καίζει ή προσέφροντικος τόκος, όσο στενόχωρα τά χρηματικά μέτρα, τόσο μεγαλύτερα τά κέρδη των Τραπεζών : όσο εύκολία νομισματική, έκεί και λιγώτερα τά κέρδη τους. Φέτος τήν πρώτη εξαμηνία, μέ τή νομισματική γαλήνη, η Τράπεζα της Γαλλίας έδωκε φρ. 80 μερίσμα σέ κάθε μετοχή, ενώ τή δεύτερη εξαμηνία τού 1907, μέ τή νομισματική τρικυμία της "Αμερικής, έδωκε 90. Πάει λοιπόν νά πη η Έθνική Τράπεζα έναν τόν του συμφέροντός της και νά επιδιώξη ή ίδια η τό άρτιο της δραχμής, όπως γυρεύουν μερικοί

μεγαλοιδεάτες οικονομολόγοι μας, η τήν παγίωση της έπικαταλλαγής, όπως ύποστηρίζουν άλλοι, καθώς νομίζω λογικώτεροι και πρκτικώτεροι; Διότι παίζει η έπικαταλλαγή τότε κάτω τότε άπάνω, είχε πέρασέ η Έθνική Τράπεζα από τήν εργασία του Συναλλάγματος καθρή ώφέλεια δρ. 950,000, δηλαδή τό ένα τέταρτο των καθαρών κερδών της. Φέτος θά έχη πολύ περισσότερα, ύστερα μάάλιστα από τόν πηδηχτό πού χόρεψε τό Συναλλάγμα από τόν Αύγουστο και δώθε. "Αν πήμε τή Δραχμή στή άρτιο (και μπορούμε νά τήν κρατήσουμε έκεί), η άν παγιώσουμε τήν έπικαταλλαγή, χάνουν η δέν χάνουν οι μέτοχοι της Έθνικής αύτό τό εκατομμύριο ;

"Ας μή ζητούμε λοιπόν ούτε από τους μετόχους της Έθνικής τόση άυταπαρήνη και άυτοθυσία, ούτε από τή Διοικήσή της νά πρωτοστατή σέ μεταρρυθμιστικά μέτρα, από τά όποια πρώτη η Τράπεζα θα βγή ζημιωμένη. Βεβαίως, άν τό Κράτος νομοθετήσ η τό άρτιο—και ποιος τρελλάθηκε νά του δανείση γιά νά σηλώση τήν "Αναγκαστική ;—η τήν παγίωση της έπικαταλλαγής, η επί τελους τήν αύξηση της κυκλοφορίας του χαρτονομίσματος, η έποαδήποτε άλλη νομισματική μεταρρύθμιση, και άναθήση στήν Τράπεζα τήν έφαρμογή της, η Τράπεζα, νά γερή και τεχνικά ρυθμιμένη μηχανή μέ άξιο και συνετό άρχηγό, θά έτελέση άριστα τό έργο πού θάνακαθη. "Αλλά νάπαίτομε από αύτή και πρωτοβουλίες πού δέν της τυφύρουμε της ίδιας, καθ φαίνεται πως τό παρατραβήμε τό σκονί. "Αλλοστε και αύτοί πού συζητούν, γιά ένα συμφέρον και αύτοί πηγαίνουν—ιδιωτικό συμφέρον και αύτό, γιατί κυρίως τά ιδιωτικά συμφέροντα θά ώφεληθούν μέ τήν έξυγίαση, όπως λένε, της νομισματικής κυκλοφορίας. Τό Κράτος έχει συνήθει σι μ' αύτή τήν κατάσταση και βρίσκει μάάλιστα τρόπο νά ώφελήται από αύτή. Ρωτήστε και τους έμπόρους μέ τή αμεταλλική δραχμή τών τελωνιακών δασμών.

Αύτά ήθελα νά πω, μέ τήν έλπίδα μήπως και νένας άλλος, επιστημονικά φωτισμένος, βάλη τά πράγματα στή θέση τους και μέ φωτίση και μένα "Αν μου δοθη εύκαιρία, ίσως μπορού νά σας κάνω λόγο και γιά κάτι άλλα σχετικά μέ τά νομισματικά και μέ τήν Έθνική Τράπεζα.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Κ' ύστερ' από τά χλωρά νεκρολούλουδα του κ. Κακλαμάνου, κ' ύστερ' από τό χαρακτηριστικό έρθρο του κ. Παππά στή "Monde Hellénique", κ' ύστερ' από τις άποκαλυπτικές γραμμές του καθηγητή κ. "Ανδρεάδη, κ' ύστερ' από τις σεμνές και κατανοητικές στροφές του κ. Μαλακασή, η έντύπωση πού μου προξένησε ή θάνατος του νέου Δεληγιώργη, δέ θά είτανε περιττό νά σημειωθώ έδώ πέρα, όσο χλωμό κι άν είναι τό σημείωμα. Δέν έτυχε νά τόν γνωρίσω, ούτε τήν όψη του νά συναντήσω πουθενά : καθώς είχε γίνει κάποιος λόγος γιά κείνον, άκουσα πως ή νέος έστειλε μορφωμένους έξαιρετικά, θερμμένο, μέ διαλεχτές μελέτες. "Αγαπούσε νά περνά τις ώρες του σκυμμένος άπάνω στή μεγάλα φιλοσοφικά βιβλία. Κι από τότε τόν κρατούσε ή νοός μου.

Πάντα μπροστά θέλω νά βλέπω, και πιά πολύ από τους γερασμένους, του σεβασμού τό λιθάνι στή παλληκαρία τό κλίμα. "Αντι πάντα καρτερώ από τους πολίτες του μελλόμενου, κάτι πού δέν τό βρίσκω σέ κείνους πού περάταν. "Εδώ πού μιλεί συχνότερα και πυκνότερα ή αθάνατη αλάθεια γιά όσα δέν ξέρει, και άλαφρόμυα ή μισογραμματισμένος γιά όσα δέν έχω νά πω, έδώ πού λείπει πρό πάντων κάποια φιλοσοφική άρραση : τό χάρισμα δηλονότι πού χρειάζεται γιά νά μιλάς λογικά, πλατικά και συστηματικά γιά τά λογικά ζητήματα, όποια γνώμη κι άν έχεις γιά κείνα, και νά τάγκαλιάζης όλα τήν κορμα, νά πούμε, από μίς άρχής, και άκέρια : νά ένας νέος, νά ένας άθροπος πού θά μπορούσε νά εύεργετήση, πιά σωστά από τους διπλωματούχους τής έπίσημης εύεργεσίας. Και δέ γελάστηκα.

Περάταν από τότε χρόνια. "Ετυχε νά μάθω πως ή νέος Δεληγιώργης γύρισέ από τήν Εύρώπη, διαρισμένος πιά, σύμφωνα μέ τις σπουδές του, στή Υπουργείο των Έξωτερικών. "Όταν έξαρνα τις μέρες πού έτοιμάζοταν κάποια γιορτή γιά τόν Παπαδιαμάντη από θαυμαστές της τέχνης του, βλέπω στή "Νέο "Αστυ" μικρή στήλη αφιερωμένη στή συγγραφέα της "Φόνισσας" κι άποκάτου τό πρωτόβγαλτο τένομα "Επαμεινώνδας Δεληγιώργης. Μέ τό

"Αναγκάζομαστε νά έξαυτώσουμε τό άρθρο αύτό από τό παραμένο φύλλο, γιατί όλα τά φύλλα πουληθήκανε και έξακολουθούν νά μάς ζητούν από δω κι από κει φύλλα. Του παραμένου αριθμού καταφέραμε νά κρατήσουμε στή γραφέο μόνο λίγα φύλλα γιά τις σειρές.

γαλλίζανε τά μεταξένια κείνα μαλλάκια, πως άχτι δοβολούσανε στόν ήλιο, σά φωτεινό στεφάνι Παναγίας ! Ποτές η Μάρω δέν του φάνηκ' όμορφώτερη ! Λάμπαν τά γλυκά της ματάκια, μέ λάμψη άσυνήσιτη, και τά κοραλλένια χείλη σέ δίνανε μέ τό μαγεμένο χαμόγέλο τους ! Τραντάφυλλα στήν όψη της άνθούσαν κ' έγερνε μέ χάρη τραντάφυλλο τό παρθενικό της κεφάλι, τό μόνο λούλουδο πού στήν τόση λαύρα φύλαξε τή δροσιά τ' άνέγγιχτη ! Ποτές η Μάρω δέ σφάνταξ' όμορφώτερη !

— Τόσο δά πολύ κουράστηκες, κύρ Γιαγκο ; γώ σέ πηρα στή λαίμο μ' πού σούδωκα κουράγιο νά πάς τά κορφοβούνια, παιδί άσυνήσιτο ! Νά μέ συμπαθές ! Δέν τό καλοσυλλογίστηκα η φτωχιά ! .

"Ο κύρ Γιαγκος δέν άκουγε τή γλυκιά, χαδιάρική, φωνούλα της κοπέλλας, μέ κοίταζε δλοένα, κοίταζε και θάμαζε : καλέ, πού είτανε ως τά τώρα κρυμμένο τό λυγερό της κεφάλι πού σά νιό κυπαρισσάκι λύγιζε, μέ μίσση δαχτυλίδι ;

— "Εδώ ής νά ξεποστύχης, κύρ Γιαγκο ; πάρα κάτω μπορεί νά βρούμε νερό και ήσκιο πιότερο...

— "Όχι...δω θά μείνουμε : θέλω νά ξεποστάσω και θέλω νά σου πω πολλά έχω νά σου πω...

— Τι θά μ' πής ;
"Αχ πως μπερδεύανε στή χείλια τά λόγια του ! Τό άκακο κείνο χαμόγέλιο της κόρης, η άδολη παρθενική της ματιά, πού ριχνότανε θαρρετή στή βάση της ψυχής του, τούδνε τά χείρια του σφυλούσε τό στόμα και ξάγνιζε τά κολασμένα μάτια του !

— Τι θά μ' πής, κύρ Γιαγκο ;
Λίγο λίγο οι φλογερές ματιές του παλλικαριού, η ταραχή της ψυχής του, φανερή στή μπερδεμένα λόγια του, κάτι, θαρρείς, ξυπνήσανε στο κορίτσι, πού δέν είτανε, βιβαια, ζαβό νά μή μπαίνη εύκολα στή νόημα. Κι άμείσως χαμηλωθήκανε ντροπαλά τά μάτια και πύρωσε πιότερο η ζαναμμένη όψη της, σά νά χύθησε ξάφνου πάνω της όλο τό λιούρι ! Πήγ' ένα πάτημα μικρότερα και κοντό στάθηκε ασερική, μη θέλοντας νά φυγή πριν αύτός μιλήση...

— "Ακου με, Μαριώ μου ! τότες μέρες βρισκόμαστε μαζί, γελάμε, παίζουμε, τραγουδύμε : μπορείς, θαρρώ, νά μάνοιξης τήν καρδιά σου λεύτερα... πίζμου τήν αλήθεια, Μαριώ, δέν έννοιασες άκόμα τί θά πη άγάπη ;

— Γιατί μ' τό ρωτάς ; παράξενα τά λόγια

σου, κύρ Γιαγκο !

— Κορίτσι σάν και σένα μπορεί νά μήν ξέρη τή γλυκάδα της άγάπης ; Πού πής ; Μαριώ μου στάσου !... μή φεύγης, καρδούλα μου !

"Η Μαριώ κίνησε νά φύγη αστισμένη, μέ τό τρελλόπαιδο τήν άρπαζε μ' όρμη και τήν τραβήξε σιμά του : μέ τό τραβήγμα σάιστηκε στή λαίμο η κεντημένη της πούκαμισα και τάφρατά της στήθια ξεγυμνώθηκαν, άσπρα σάν τό γάλα...

— Κύρ Γιαγκο φώναξε τώρα θυμωμένη—σέ πήρα γιά τίμιο παιδί, σ' είχα σάν άδερφό και θαρρεύτηκα νήρθω μαζί σ' μονάχη... "Ασε με νά πάω ! άσε με !...

Πάλεψε στή γερά νά του ξεφύγη, φτωχή παπαρούνα του βουνού, πού του βորριά τό φύσημα τή συνεπήρε ! Είτανε πολύ δυνατός ή Γιάννης μέ τό ξανθό, γλυκό του κεφάλι, πούμοιαζε τήν εικόνα του Χριστού ! Είτανε πολύ δυνατά τά γυναικίστικά του χεράκια, τξσπρα και μαλακά, π' όσες φορές τήν πιάνανε κρυφή της φερναν' άνατριχίλα Χωρίς καλά καλά νά τό νοιώση, βρήθηκε τό κεφάλι της στηριγμένο στή φλογισμένη του στήθια και γλυκά γλυκά λογάκια σιγανά τή ναναρίσανε...

— Πού πής, μικρούλα μου, πού πής ; μένα